

Srdce hor

(1167)

Korg seděl na velkém kameni uprostřed holé a strmé horské stráně, obklopen stohlavým stádem ovcí spásajících dlouhou a tvrdou travu, které na místě udržovalo pobíhání několika ovčáckých psů. Stráň se nacházela na úbočí hory Tárak, jednom z nejvyšších vrcholů Khozdorských hor. Korgovi se tak otevíral úžasný pohled na vzdálené horské štíty pokryté ledem, které se třpytily v paprscích letního slunce, a na křivolaká, úzká a hluboká údolí, jež se spíše podobala propastem a po většinu dne zůstávala skryta ve stínu.

O několik set kroků níže pod Korgem se k prudkému svahu Táraku tisklo malé městečko kamenných domků s břidlicovými střechami obemknuté nepřilíš vysokou, ale silnou hradbou se dvěma vížkami nad vstupní branou. Podobných malých městeček a vesnic vystavěných a obývaných trpaslíky se v Khozdorských horách nacházely desítky a desítky. V blízkém okolí městečka se nacházelo několik dolů, jež byly z dálky viditelné kvůli obrovským haldám hlusiny, které se tyčily nad vstupy do šachet. Kdysi byla celá hora pokrytá hustým smrkovým lesem, postupem času si však těžební činnost obyvatelů Khozdorských hor vzala svou daň v tisících trámů, prken a nosníků, jež byly třeba na výdřevu přehlubokých šachet jejich dolů – celé úbočí vypadalo skvrnitě, když se temně zelené lesy střídaly se světle žlutými a šedými mýtinami a stráněmi, pod jejichž vysokou travou a malými keři se ztrácely pařezy poražených stromů. Na jedné z těchto mýtin pásal své stádo Korg.

Výhledu na vrcholky hor a údolí však Korg nevěnoval pozornost, ta byla soustředěna na něco jiného. V pravé ruce svíral jílec meče, jeho čepel měl napřaženou před sebe a láskyplně ji přejížděl brouskem. Tichý hvízdavý zvuk jeho činnosti zanikal v bečení ovcí a vzdálenému štěkotu psů. Jednoduchý a nezdobený meč byl určen pro jednu a půl ruky – měl prodloužený jílec zakončený hruškovitou hlavicí, která svým tvarem umožňovala částečně uchopit meč druhou rukou a tak ho lépe ovládat a také dodávat jeho úderům větší sílu. Jeden a půl ruční úchop byl u tohoto meče nutností vzhledem k mohutnosti a váze jeho rovné dlouhé a široké čepele - Korgův meč nebyl určen pro slabého muže. A tím Korg také nebyl. Stejně jako jeho meč pocházel ze vzdálené hornaté Kaironie ležící mnoho mil severně od Khozdoru. Kaironie, tajemná a nepřístupná země, pro jejíž divoké a bojovné obyvatele měli jejich jižní sousedé Veneťané pouze velmi nelichotivá označení a pojmenování, rodila pevnou a ostrou ocel a stejně pevné a ostré muže.

To, že je Korg stejně mohutný a pevný jako jeho meč bylo poznat, když povstal. Jediným jeho oděvem byla krátká suknice – jako otužilý syn studené Kaironie rád nastavoval nahou hrud' letnímu slunci, přestože zde ve vysokých horách slunce ztrácelo svou sílu kvůli studenému ostrému větříku. Měřil téměř sedm stop, měl široká ramena, obě potetovaná zajímavě propleteným a pokrouceným ornamentem – znamením klanu Wernova, z něhož pocházel, mohutnou chlupatou hrud', na níž se rýsovaly mocné svaly; krátká suknice odhalovala svalnaté nohy. Když pozvedl meč a několikrát s ním cvičně jednou rukou mávl, potěšen, jak ostrá čepel syčí vzduchem, svaly na ramenou, a pažích se mu hrozivě vyboulily a napjaly. Na ostře řezané, několikadenním strništěm porostlé tváři zarámované širokou čelistí a dlouhými černými vlasy, se mu rozhostil soustředěný výraz a šedé oči pod hustým černým obočím se mu zúžily, jak se soustředil na výpady proti imaginárnímu protivníkovi. Jeho obličej byl spíše hrubý než pohledný, ani vystouplé lící kosti a dlouhý zahnutý nos mu krásy nepřidávaly, avšak z jeho očí i každého pohybu těla číselna bouřlivá a potlačovaná energie – kdo ho znal, miloval jeho družnost a smích - a děsil se jeho hněvu. Tvář i pružné mladé tělo napovídaly, že Korg je stár něco přes dvacet let.

Poskakoval po stráni, máchal mečem, po těle mu stékal pot. Ovce před ním poplašeně uhýbaly, k velkému zármutku psů, kteří měli co dělat, aby stádo udrželi pohromadě – svého

pána pozorovali vyčítavými pohledy, jichž si však vůbec nevšimal, zcela pohroužen do své bojové hry. Ta však byla náhle přerušena. Odkudsi jedovatě zabzučel šíp a zabodl se necelý krok od Korga. Ten šíp spíše slyšel než viděl, okamžitě instinktivně uskočil a ve zlomku vteřiny se skrýl za jedním z mnoha pařezů. Co se to děje? Znepokojeně si uvědomil, že jeho luk a šípy se povalují na jeho původním stanovišti, v tuto chvíli asi dvacet kroků vzdáleném. Dvacet kroků bylo nekonečně mnoho v takto otevřeném prostoru. I ten pařez, za nímž ležel, mu neskýtal bezpečnou ochranu, zvláště, když si nebyl zcela jist, odkud šíp přiletěl. Na chvíli zadržel dech, zaposlouchal se – žádný zvláštní zvuk. Opatrně vyhlédl zpoza pařezu, hledal zabodnutý šíp, aby podle něj mohl určit polohu střelce. Aha, tamhle, takže je po vrstevnici... Korg opatrně změnil polohu, v původní neměl kryté pravé stehno. Jeho tvář celou dobu měla soustředěný a napjatý výraz. Ten se náhle změnil ve zmatený, jako by si něco uvědomil. Znovu zvedl hlavu a pohlédl na šíp. Jeho výraz se změnil ve znechucený.

„To jsou teda vtípky!“ zakřičel a vyskočil na nohy. Necelých třicet kroků od něho se zvedl z trávy mladý muž oblečený v zelenobílém, jeho elfský přítel Thatmek. Pomalu šel ke Korgovi a pobaveně a zároveň konejšivě se usmíval, jako by říkal „No tak, vždyť se toho tolik nestalo...“ – Korg ještě chvíli předstíral, že se zlobí a pak se na Thatmeka také usmál, na něj se nikdy nedokázal zlobit dlouho. Thatmek vytrhl ze země svůj šíp z bělostného dřeva se zeleně nabarveným opeřením a vsunul ho nazpátek do toulce k ostatním, úplně stejným.

Thatmek byl také vysoký, měřil šest stop a dva palce – více než většina jeho soukmenovců, nebyl však tak mohutný jako jeho přítel, postavu měl spíše štíhlejší. Obličej měl bledý, velice pohledný, ne však zženštilý – spíše ostrý a na první pohled chladný. Avšak Thatmek se často a rád smál, jeho zářivě zelené oči se téměř neustále blýskaly žertovnými plamínky. Stejně tak ale dovedly být jako kámen. Světle hnědé dlouhé vlasy nosil elegantně sčesané dozadu a stažené zelenou stužkou do ohonu – byla tak odhalena slzovitá perla vsazená do stříbra, která se elfovi houpala v levém uchu.

Byl oděn do přiléhavých kalhot s levou tmavě zelenou a pravou bílou nohavicí, a do bělostné košile se širokými rukávy, jež dávala tušit svalnaté paže a ramena. Přes ni měl elf oblečenou koženou tmavě zelenou vestu, opásán byl širokým opaskem téže barvy. Vždy si dával záležet na tom, aby dobře vypadal – a podle počtu žen, jež prošly jeho náručí od té doby, co ho Korg znal, jeho snaha nebyla bez výsledků. Ozbrojen byl dlouhým štíhlým mečem, jenž se mu houpal na pravém boku, a dýkou na levém boku. Thatmekův meč s jednoduchým jílcem zdobeným složitými rytinami a leptáním byl velmi starý předchůdce kordu - čepel za jílcem byla z jedné strany tupá a vykrojená do obloučku, který byl zaštitěn háčkem – tam zasouval šermíř ukazováček a snadněji a obratněji tak meč ovládal.

„Nerad tě ruším při tvém náročném cvičení, ale Talagor mě pro tebe posílá, máš dnes stádo přihnat dříve.“ Talagor byl starostou městečka pod nimi, jejich přítel a hostitel a také nejšikovnější kovář Khozdorského království – alespoň to o sobě tvrdil. Jelikož však byla zbraněmi jeho výroby vyzbrojena celá královská garda a kolečkové zámky do mušket a pistolí z jeho dílen byly vyhlášené i v sousedním Tyrském vévodství, něco pravdy na tom asi bylo. Navíc měl neuvěřitelně všestranný talent, protože byl i velice schopným platněrem, zlatníkem i řezbářem.

„Dobrá, už mám stejně hlad jako vlk.“ Korg zapískal na psy, uchopil ovčáčkou hůl a pomalu začal s Thatmekovou pomocí hnát stádo po křivolakých stezičkách dolů k městu.

Talagorovo rodné město Tárakwo se nelišilo od jiných khozdorských sídel. Hrubě dlážděné uličky, nízké neomítnuté domy, šedí, tlumené cinkání ozývající se z kováren, bečení ovcí (jiné než skopové maso pomalu trpaslíci ani nejedli, oblečení nosili také téměř výhradně z vlny), hýkání a ržání oslů, mul a mezků (tato zvířata byla na uzounkých a příkrých horských stezičkách spolehlivějšími a méně náročnými soumary než koně) a spousta koček (kromě to-

ho, že byly užitečné při hlídání nevalných úrod z kamenitých polí, trpaslíci tato zvířátka nezměrně milovali).

Talagorovi patřil jediný třípatrový dům na náměstí, s rozměrným dvorem, kde trpaslíkova rodina s ohleduplností ke svým vyšším hostům večeřela. Když Korg s Thatmekem vstoupili do dvora, již bylo prostřeno, Korgovi neušlo, že poněkud slavnostněji, než obvykle.

„Ale, copak se děje?“ obrátil se na svého přítele.

„Nech se překvapit.“ Elf se zatvářil tajemně. Opláchli si ruce u studny, oknem do kuchyně zavolali pozdrav Talagorově matce a sestře a usadili se ke stolu. Za chvíli jim ženy přinesly skopovou pečení a chléb. Obsloužily hosty a pak se samy posadily.

„Talagore! Už je prostřeno, pojď k večeři,“ zavolala na syna matka, mohutná žena s prošedivělými vlasy sčesanými do drdolu a rudými tvářemi. Dveře od kuchyně se otevřely a na dvůr vstoupil pán domu. Pět stop a sedm palců vysoký, rudolící jako jeho matka. Jenom jeho tvář zakrýval mohutný hnědý plnovous spletený do copánků, které mu spadaly až na břicho. Dva copánky z vlasů mu také stékaly ze skrání, ostatní dlouhé vlasy měl volně rozpuštěné. Z obličeje mu trčel baňatý velký nos, zpoza kterého se smály hnědé oči, silné rty nad širokou bradou měl také roztažené do úsměvu. Hlava mu seděla na širokých a svalnatých ramenou. Oděn byl do vlněné delší košile a modrobíle pruhovaných vlněných kalhot přepásaných širokým koženým páskem se zlatou bohatě zdobenou sponou vlastní výroby. Na nohou měl dřeváky. Pod levou paží nesl malý dřevěný soudek, v pravé ruce něco dlouhého zabaleného ve vlněné látce.

Položil soudek i balík na stůl, zhluboka se nadechl a začal mluvit.

„Tady, to je moje nejlepší sladová pálenka. Zrála patnáct let a myslím, že toto je nejlepší příležitost, kdy ji ochutnat.“ Thatmek se uculoval, ženy se krátce usmály na Korga. Ten netušil, co se bude dít dál, nevěděl, o jaké příležitosti to Talagor mluví. Trpaslík pokračoval.

„Nebudu chodit kolem horké kaše. Korgu, známe se již několik let. Thatmek nám nejednou vyprávěl o tvých činech a já sám jsem měl možnost spatřit některé z nich spatřit na vlastní oči nedávno, když jsme bojovali na východě. Víš, chlapče...“ Pro Talagora, kterému bylo šedesát čtyři let, byl skoro každý člověk chlapcem. „Víš, chlapče, každý mečíř jednou za čas vyrobí opravdu skvostný kousek. A největší poctou jeho práci je, když zbraň neleží ladem a když jí vládne šikovná ruka a statečné srdce, když ji užívá skutečný mistr. Proto jsem pro tebe vyrobil tento meč.“ Trpaslík rozbalil deku. Korg vydechl údivem. V měkké vlněné podušce ležel skvostný rapír. Jeho čepel se blyštěla jako zrcadlo, stopu před košem byla zdobena neuvěřitelně jemným leptáním. Koš byl uměleckým dílem sám o sobě, rukojeť kryly důmyslná spleť jemných elektronových drátků. Hlavice rapíru se leskla drobnými drahokamy. Na rika-su byl vyražen znak Talagorovy dílny.

„Vyrobil jsem rapír, Thatmek mi říkal, že už se nemůže dívat na to, jak každý den mácháš na pastvě tím svým kaironským kyjem a že je třeba tě už konečně naučit šermovat,“ mrkl jedním okem na elfa. Ten se jen usmál. Korg je ale příliš neposlouchal, oči měl jen pro meč.

„Je nádherný, Talagore,“ pronesl zasněně. „Ale počkat...“ zarazil se.

„Ano, máš pravdu, Thatmek má podobný, jen více uzpůsobený jeho postavě. Nechtěl jsem vyrobit kopii Thatmekovy zbraně, neboj se. Je také trochu jinak zdobený. Říkal jsem si, že jste s Thatmekem skoro jako bratři, i když je to k nevíře – barbar a hezounek,“ zasmál se, „takže proč byste nemohli mít podobné zbraně. A neboj se, neošidil jsem tě. I tento meč, stejně jako Thatmekův, není jen tak obyčejný. Je vyroben ze speciálně obohacené oceli a možná že obsahuje i trochu naší vyhlášené trpaslické magie,“ zažertoval Talagor.

„Můžu?“ Kairoňan nedočkavě vztáhl ruku po zbrani. Jílec drobné štíhlé zbraně se skoro ztratil v jeho mohutné dlani. Korg vstal od stolu a párkrát mečem máchl kolem sebe. Ostří sykavě rozráželo vzduch. Zabodl hrot do dveří od kuchyně a zatlačil. Čepel se prohnula, koš se přiblížil na stopu k dřevěné desce.

„Úžasné! Talagore, jsi kouzelník!“ Trpaslík se spokojeně usmíval.

„No tak, chlapci, jdeme jíst,“ naoko přísně pokynula Talagorova matka mužům. Neměla ráda, když někdo příliš chválil jejího syna, navíc jídlo pomalu stydlo. „Zašermovat si a ozkoušet ho můžete přece až po večeři, ne?“

„Jistě, maminko,“ pousmál se Talagor a vytasil nebozez. „Ale nejdříve si připijeme.“ navrtal do víka soudku s pálenkou dvě díry a každému nalil do cínového pohárku.

„Na zdraví, na přátelství, na naše hory!“

„Na zzzdravý, na na přšátelství a na nnn...še hory!“ zadeklamoval s obtížemi Burga. Dopil pálivou kořalku a opile zachrchlal, až kapičky slin vylétly z úst a usadily se v jeho mohutném trpaslickém plnovousu. Mátožně pozvedl zrak na protější stranu stolu, odkud se na něj stejně podlitýma a z alkoholu opuchlýma očima díval jeho hostitel, Teilon.

„Ttceeda, humíte tu pořádnou kořalku vypálit, to ti povídám,“ pochválil Teilon trpaslík. „Pivo nic moc, to umíme lepší, ale pálenka, ta píše,“ dodal. Teilon se usmál. Byl to drobný, takřka vychrtlý pětatřicetiletý chlapík, se živým a usměvavým obličejem a hravýma modrýma očima, známý po všech hospodách v Tyru.

Nikdo nevěděl, odkud se vzal, jednoho dne před pár lety prostě přišel do města a nabídl představeným cechu kupců tak těžký měšec zlata, že ti staří, konzervativní a zapšklí boháči tomu cizinci bez původu ochotně otevřeli dveře na tyrský trh. Byl schopným obchodníkem s mnoha zájmy a s mnoha aktivitami, jež většině lidí zůstávaly zcela neznámé. Jeho jmění se brzy rozrostlo do nevídaného objemu. Ale i když si koupil dům na náměstí a vévodovi berní úředníci za nemalý úplatek prozradili, kolik odevzdává do státní pokladny na daních, nikdo nedokázal odhadnout jeho skutečný majetek.

Tyrští bohatí měšťané ho však nikdy zcela nepřijali mezi sebe. Byl pro ně nedůvěryhodným dobrodruhem bůhvíodkud – jeho chování i řeč prozrazovala zcela jistě, že pochází z nižších vrstev. Záviděli mu jeho úspěch, zehrali na jeho společenský vzestup, cítili se jím ohroženi. Teilon to věděl a nikterak neprahl po tom trávit svůj čas mezi tyrskou smetánkou. Se svým sklonem k prostotě, nechutí k zbytečnému přepychu vyznačující se například vždy jednoduchým oděvem a zároveň štědrou dlaní byl naopak velice oblíben a vítán mezi chudšími lidmi. Dokázal za večer obejít neuvěřitelné množství hospod, kam se lid scházel za zábavou, a utratit za všechny neuvěřitelné množství peněz. A také se dozvědět neuvěřitelné množství novinek, klepů a drbů – snad v dokonalé informovanosti spočíval jeho obchodní úspěch.

„Jsem rád, že ti chutná,“ usmál se na Burgu. S trpaslíky začal obchodovat před dvěma lety. Spíše jen ze zvědavosti, lákaly ho neznámé Khozdorské hory ukrývající ten zvláštní lid a nepochybně i zvláště veliké bohatství. Pokoušel se trpaslíkům přiblížit, byli však velice uzavření a leckdy i nedůvěřiví. Burga byl ale jiný. Ze světa lidí byl nadšen, v Tyru ho fascinovalo téměř cokoli - vše se mu líbilo, vše chtěl ozkoušet, chtěl poznat vše nové. I když se to jeho představeným, vedoucím khozdorských obchodních karavan, nelíbilo, Teilon se stal jeho přítelem a průvodcem po tajemstvích města Tyru. A od vděčného Burgy se naoplátku dozvěděl leccos o tajemstvích trpaslíků. Jako dnes. Celý rozechvělý naslouchal Burgovo vyprávění, i když notně škobrtavému. Alkohol byl však na druhou stranu mocným pomocníkem, rozvažoval trpaslíkovi jazyk. A krčmář poslechl jeho příkazu a pálenku v jeho kalíšku potají ředil vodou – jinak by skončil pod stolem mnohem dříve než zdatný trpaslík.

„No, tak, Burgu, pokračuj,“ naléhavě se naklonil ke svému hostu, kterému se povážlivě začal klížít víčka. Trpaslík se probral a mžouravě se na Teilonu usmál.

„Pokračuj, Burgu, povídej mi dál o srdcích hor...“ dychtivě nastražil uši Venet'an.

Korg, Thatmek se s Talagorem se pohodlně rozvalili u stolu po dobré večeři, zatímco trpaslíkova matka a sestra uklízely ze stolu. Přátelé popíjeli pivo, Talagor vzácnou pálenku zase

odnesl do sklepa, a diskutovali o obchodu s tyrským vévodstvím – trpaslík se tam zanedlouho chystal odjet s vozem plným zbraní a přátelé mu měli dělat doprovod.

„Víš, Thatmeku, uvažoval jsem o tom zřídit ve vzdálenějších oblastech Venetské říše naše obchodní zastupitelství,“ představoval elfovi svou novou myšlenku Talagor. Korg příliš pozorně neposlouchal, se zamilovaným výrazem ve tváři si prohlížel svou novou zbraň. „Naše výrobky se dostávají do poměrně vzdálených koutů světa, ovšem prostřednictvím venetských kupců, kteří je od nás vykoupí v Tyru,“ pokračoval trpaslík. „A tito kupci je prodávají dále s podstatně vyšším ziskem. Co kdybychom si my, trpaslíci, sehnali obchodní zástupce ve vzdálenějších zemích. Místní lidi, Venetřany, Dirgaňany, které bychom platili, měli by třeba i podíl ze zisku, ale hlavní kontrolu nad obchodem bychom si podrželi my. Možná by ty zástupce mohli dělat i někteří trpaslíci. Povšiml jsem si, a ostatní starostové to potvrzují, že některým se mezi lidmi vyloženě líbí. Jako třeba našemu Burgovi, zmínil Tárakwockého občana. Je schopný, i když trochu mladý, mezi lidmi se vyzná a určitě by takovou příležitost nejnem přivítal, ale i náležitě využil. Nelíbí se mi sice Burgova záliba ve venetských ženách, navštěvuje až moc nevěstinců a jednou tam něco chytne, ale určitě by byl užitečnější někde ve Venetii jako náš zástupce, než tady...“ Talagor se odmlčel, zahleděl se do dáli, jako by naslouchal.

Jeho společníci zpozorněli. Teď to začali cítit také. Jemné chvění, hladilo je po kůži jako lehký vánek. Nepocházelo však ze vzduchu, ale ze země. Poháry s pivem začaly putovat po desce stolu, Korg sevřel madla židle. Chvění se stupňovalo.

„Zemětřesení?“ pohlédl tázavě Thatmek na Talagora.

„Asi, snad... Ale tady? Hora Tárak se nikdy netřásla...“ Náhlý otřes půdy zabránil trpaslíkovi dokončit větu. Ze střeš začaly sjíždět břidlicové tašky, tříštily se na zemi. Obyvatelé domů vybíhali vystrašeně ven a zmateně se dohadovali co se děje. Náhle země zaburácela a zařvala jako raněné zvíře.

Burga se pomalu plížil úzkou chodbou. Tady někde už to musí být, opakoval si stále, tady někde už to musí být. Netušil, kolik hodin už bloudí pod zemí ve spleti chodbiček vedoucích stále hlouběji a hlouběji. Jeho kahan tlumeně ozařoval skálu, kterou před staletími rozkutali jeho předci, aby jim hora vydala své tajemství a oni je mohli ovládnout. Skoro už ztrácel naději, že někdy dosáhne svého cíle, unaveně a sklesle se potácel jednou z mnoha chodeb a opíral se přitom o její stěnu. Přece to tu někde musí být, už jsem tak hluboko... Jeho kahan se náhle rozzářil. Zastavil se. Co to je? Tolik světla? To přece není od plamene kahanu..., uvědomil si. Srdce se mu prudce rozbušilo.

Chodba několik sáhů před ním zahýbala doleva. A zpoza zatáčky vycházel nepřírozený jas. NAŠEL JSEM TO!!! Vzápětí zaváhal. Euforii, která na chvíli zachvátila jeho mysl, náhle vystřídal strach a pochyby. Je správné, co hodlám učinit? Skutečně chci navždy opustit Khozdor a žít mezi lidmi? Skutečně chci zradit svou domovinu, své blízké? Unaveně se zády opřel o studenou a vlhkou skálu. Nechci. Jenže také zde už nechci žít, chci si, zavalen bohatstvím, užívat slasti života lidí, ne živořit uprostřed trpaslické dřiny a nudných hor. S vypětím sil potlačil své svědomí a soustředil svou mysl na představy blaha, jež ho čeká v jeho budoucím životě. Rázně se zády odrazil od stěny a opatrně vykročil vstříc světlu.

To, co spatřil za zatáčkou, mu vyrazilo dech. Chodba ústila do malé kruhové místnosti vykopané ve skále trpaslíky - měřila dva sáhy v průměru a necelý sáh na výšku. U zadní stěny, přímo naproti Burgovi, stál na nízkém kamenném podstavci obrovský kulovitý drahokam, snad dvanáct palců v průměru. Vypadal jako broušený čirý diamant, jeho plošky odrážely po místnosti tisíce odlesků světla. Hřejivého světla, které prýštilo přímo z hlubin drahokamu. Burga vydechl údivem – tak to je srdce hory Tárak. Od svého otce, který patřil mezi khozdorské kněží, znal tajemství trpaslíků, původ jejich bohatství a neuvěřitelných prospektorských

schopností, které jim vždy umožnily padnout na nejvydatnější zlatou žílu či nalézt horninu s největším obsahem železa. Odnepaměti trpaslíci hledali srdce hor. A když je našli, jejich kněží je pomocí prastaré magie dokázali ovládnout – ovládli srdce, ovládli hory a ty jim vydaly svá tajemství, své bohatství.

A teď tu Burga ohromeně stál před největším pokladem hory Tárak, který mu měl otevřít dveře do nového života. Jen srdce opatrně vzít, ukrást, ano, ukrást, a prchnout s ním za hranice Khozdoru, do tyrského vévodství. Tam bude čekat Teilon, jenž obchod zprostředkoval, i onen dirganský šlechtic a sběratel drahokamů, který Burgovi vyplatí dva milióny zlatých, což byla částka, již tyrského vévodu každý rok stála jeho čtyřicetitisícová armáda. A pak ho odvede s sebou do Dirganu, daleko na jih, co nejdále od Khozdoru a pomsty soukmenovců. A tam, tam mě čeká sladký život v nicnedělání, v objetí žen, jaké jen si budu přát, v množství požitků, které si ještě ani nedovedu představit, přemýšlel slastně Burga. Jenže nejdříve musím srdce odnést, vzpamatoval se z příjemného snění, odložil na zem kahan, který už díky světlu vydávaném srdcem nepotřeboval, a vytáhl z pochvy krátký meč. V místnosti musel být i strážce srdce, který neustále kontroloval, zda magická pouta nepovolila a hoře se nepodařilo vymanit se ze zajetí.

Burga udělal několik opatrných kroků ke vstupu do místnosti a zpoza rohu nahlédl dovnitř. Napravo od něj stála velká kovadlina. Věděl, že na ní jsou vyražené magické runy – kněží magickým kladivem údery do jednotlivých run vyvolávali svá kouzla. Za kovadlinou seděl starý prošedivělý trpaslík v kněžském splývavém rouchu bohatě zdobeném zlatým prošíváním. Hlavu měl opřenou o kovadlinu, ruce mu visely podél těla na zem. Spal. Burga si úlevně oddychl. Zastrčil meč do pochvy. Nechtěl zabít trpaslíka. Místo meče vytáhl kladivo s hlavicí zabalenou v kůži, která měla změkčit úder. Potichoučku přistoupil ke knězi a po krátkém míření na jeho hlavu udeřil. Muž ani nehlesl a sesul se pod kovadlinu. Burga ho rychle spoutal, chtěl prodloužit svůj náskok. Pak už měl oči jen pro srdce.

Opatrně, jako by se bál, že mu drahokam může ublížit, se k němu blížil. Napřáhl rozrušením třesoucí se ruce, po čele se mu skoulelo několik kapek potu do hustého obočí, a napjatě vložil dlaně na drahokam. Zachvěl se. Srdce bylo teplé, nebyl to kus skály, ale část živoucího organismu. Zhluboka se nadechl a opatrně pozvedl srdce z jeho kamenného lůžka.

Místnost se rozjasnila, vstoupil do ní den. Burga stále zvedal srdce z podstavce, nešlo to, jakási neviditelná síla ho jako magnet přidržovala u kamene. Zabral více, jednou nohou se zapřel o podstavec. Zavrával dozadu, osvobozené srdce pevně sevřené v náručí. Upadl na zem, srdce na hrudi. Pohaslo. A pak z něj vyšlehly paprsky, doslova vybuchlo světlem. Místnost se rozechvěla, skála zamručela. Burga ze sebe shodil drahokam a vyděšeně se od něj odplazil. Pak se však ovládl. Teď nebo nikdy! Skočil po srdci, popadl jej - tepalo mu v dlaních tepalo jako živé - a dal se na útěk. Za vstupem do místnosti hrábl na zem. Ležel tam provázek, který cestou do podzemí odvínoval z klubka - teď mu ve spleti chodeb ukazoval cestu na povrch. Sevřel jej mezi prsty a zběsile se rozběhl, zatímco podzemí kolem něj se měnilo v peklo. Čím více se vzdaloval místnosti, kde srdce ukradl, tím více hora zuřila. Třásla se, zmítala jím o stěny chodeb, odírala jej o ostré výčnělky, vrhala po něm kameny, otvírala mu pod nohama pukliny a ryčela zlostí. Šílený děsem prchal z podzemí mysl urputně připoutanou k tenkému provázku mezi prsty a k srdci hory, které se mu chvělo v náručí.

Zemětřesení trvalo asi pět minut. Pak najednou ustalo. Zatímco jeho začátek byl pozvolně výhružný, konec byl rázný, jako když ho utne. Vzduch, který před chvílí vyplňoval hrůzostrašný rachot třesoucí se hory, kamenných lavin a nářku poděšených obyvatel Tárakwa, byl najednou podivně prázdný, všude kolem se rozhostilo ticho. Jen lehký vánek odnášel prach stoupající nad městečko. Sesulo se však jen několik budov – trpaslíci nestavěli vysoké domy.

Thatmek, Korg a Talagor se po sobě podívali.

„Co se stalo?“ zeptal se Kairoňan. Talagor se tvářil zasmušile.

„Nevím, ale něco určitě, když hora promluvila...“ Vyběhl na ulici a sháněl členy městské rady. Když za ním přišel elf a Kairoňan, odehnal je. „Tohle se dotýká hor, to je věc pouze trpaslíků!“ poslal je pryč příkře. Oba chápavě pokývli. Korg šel pomáhat odklízet nepořádek z ulic, Thatmek se spolu s místním ranhojičem věnoval raněným – nebylo jich však mnoho.

TAM! Tam to je! Burga nepříčetně zaječel úlevou, několik desítek sáhů před sebou uviděl denní světlo. Přestože mu již téměř nestačil dech zkrácený dlouhým během z podzemí a v neposlední řadě i hrůzou, zvýšil tempo. Z posledních sil vylétl jako dělová koule z chodby na svah hory. Upadl, srdce však držel pevně, a kutálel se po šterkovitém úbočí. Zarazil se o kámen. Zůstal ležet. Bušilo mu srdce, krev mu prudce vířila hlavou, zběsile oddechoval, potlučené a vyčerpané tělo ho bolelo. Bolest však ani nevnímal kvůli nadšení, které cítil. Dokázal jsem to! Mám srdce! Mám nový život! Stále ještě oddechuje se posadil a rozhlédl se. Všude bylo ticho. Vztek oloupené hory odumřel. Burgovi se po tváři rozlil blažený úsměv.

Talagor zmizel. Spolu s konšely se zavřel na radnici, městská hlídka obsadila hradby, z města vyrazili do okolních sídel poslové. A několik skupin mužů se vydalo do hlubin hory.

Po třech hodinách zachmuřený Talagor přišel domů. Už se setmělo. Jeho přátelé si všimli, že je rozrušený jako nikdy. Přinesl ze sklepa svou vzácnou pálenku, nalil sobě i přátelům pořádný kalich, sobě pak ještě jeden, který do sebe naklopil stejně rychle jako ten první.

„Stala se hrozná věc,“ začal. Korg s Thatmekem se po sobě podívali. Zemětřesení žádné velké škody nezpůsobilo, nikdo nebyl zabit. Že by nějaký zával v dolech?

„Musíme do Venetie.“ Oba přátelé po sobě vrhli ještě užaslejší pohledy.

„To, o čem teď budu mluvit, se nikdy nikdo nesmí dozvědět,“ pravil trpaslík důrazně. Jeho společníci vědomi si jeho vážnosti, jen souhlasně přikývli.

„Bylo ukradeno srdce naší hory, srdce Táraku.“ Dříve, než mu oba muži stačili položit otázku, rázným gestem jejich pokus zastavil.

„Vše vysvětlím. Každá hora je v podstatě živá. To není součást naší víry, našeho náboženství, to je skutečnost. Hluboko pod povrchem sídlí její duch, její srdce v podobě obřího drahokamu. My, trpaslíci, umíme pomocí prastaré magie jejího ducha ovládnout, aby nám sloužil, aby nám ukázal, kde se nacházejí ložiska uhlí, rud, drahokamů či vhodného stavebního kamene. Dokážeme přinutit horu, aby nám o sobě prozradila vše. Proto jsou trpaslíci nejlepší horníci na světě, nikdo jiný toto tajemství nezná. Vám ho říkám proto, že jste mými věrnými přáteli a potřebuji od vás okamžitou pomoc. Srdce hory Tárak bylo totiž ukradeno.“ Talagor se odmlčel a bolestně sklopil hlavu. Thatmek si odkašlal.

„Hrm, a co to pro vás znamená, příteli?“ zeptal se.

„Znamená to, že hora je mrtvá. Její srdce někdo vyrval z jejího těla. Srdce nepřežije bez těla, které ho vyživuje, tělo nepřežije bez srdce, které udržuje jeho chod a usměřuje jeho energii. A když je mrtvá hora, je mrtvé i Tárakwo. Nikdo se nemůže odvážit do podzemí, hora se začne hroutit, rozpadat, bude tlít, vyschnou její prameny, v prach se rozdrobí vzácné rudy, její bohatství se rozplyne v rozkladu...“ Talagor srdceryvně zavzdychal.

„A v čem ti tedy můžeme pomoci?“ zeptal se Korg, prahnoucí spíše po činech než po slovech.

„Hora není člověk. Když člověku vyrveš srdce, zemře ihned. Avšak hora žije dlouho, tisíce let, možná i více, to nikdo neví. A žije také pomaleji, dá-li se to tak říci. A když jí vyrveš srdce, bude to nějakou dobu trvat, než zemře. Máme šanci srdce vrátit. Navíc víme, kdo srdce ukradl.“

„Kdo?“

„Burga.“ Thatmek hvízdal. „A prchá s ním do Venetie, kam jinam. Ale co tam s ním bude dělat?“

„To nikdo neví. Srdce Táraku patří jenom Táraku. Tajemství jiné hory neprozradí, neboť ho nezná. Snad ho ukradl z pomsty. Ale komu a za co by se mstil? A jak vůbec mohl takhle zradit svůj národ? Proč?“ Talagor se zhroutil do zaprášené židle a vložil hlavu do dlaní. Thatmek k němu přikročil a konejšivě mu položil ruku na rameno.

„To je teď úplně jedno. Musíme ho chytit,“ řekl tiše. Kývl na Korga. Ten vyrazil sedlat koně a chystat zbraně. Elf se mezitím snažil Talagora povzbudit.

Burga vyskočil ze země. Pozvedl před sebe srdce Táraku a zahleděl se do jeho nitra. Tam kdesi v hloubi matně svítil drobný plamínek, oslnivá záře byla tatam. Usmál se, hora byla oslabena, již ho nemohla ohrozit.

Neměl času nazbyt. Pustil se z úbočí do blízkého lesíka, kde na něj čekala mula. Zvíře bylo ještě trochu poplašené ze zemětřesení, ale neutrhlo se a neuteklo, trpaslík ho dobře přivázal. Srdce hory vrazil do pytle a pevně, velice pevně a pečlivě přivázal k sedlu, pak se sám vyšplhal na hřbet a nedočkavě mulu pobídl do kroku. Hranice s Tyrským vévodstvím byly ještě daleko, padesát mil vzdušnou čarou.

Zanedlouho se mělo setmít. Burga věděl, že nějakou dobu potrvá, než Tárakwočtí trpaslíci přijdou na to, co se stalo, a potom tma ztíží pronásledování. Sám chtěl putovat právě v noci, pečlivě se na to připravil. Se svou mulou, zvířetem s dobrou pamětí, mnohokrát prošel stezku, jež ho měla dovést do Venetie, právě v noci. Mule důvěřoval, věděl, že ho touto málo známou cestou mimo hlavní obchodní trasu provede bezpečně i v noci.

Talagor, Thatmek a Korg a šest trpaslíků z Tárakwa vyzbrojených až po zuby, si začínali zoufat. Pustili se přímo po Burgových stopách, Thatmek byl výborný stopař, jenže tma jejich postup hrozně zpomalovala. Stopa se jim stále ztrácela, museli ji znovu zdlouhavě hledat, vracet se místa, kudy již prošli. Jejich zvířata, muly a Thatmekův a Korgův kůň, byla na neznámé stezce a ve tmě nejistá, na některých místech se i vzpírala pokračovat a dalo velkou práci je přinutit k dalšímu pochodu.

Úsvit sice jejich postup urychlil, ale když před polednem stáli na posledním hřebenu kopců a před nimi se otevírala nížina Tyrského vévodství, trpaslíci málem propadli beznaději. Ta země jim byla známa jen zčásti, jen z obchodních cest, ze kterých se vždy rychle vraceli do rodných hor. Znali ji sice z map, dokázali se i domluvit (s obtížemi), ale nikdy nepronikli do běžného života Venetánů. Připadalo jim, že hledí na moře a srdce jejich hory leží na jeho neskutečně hlubokém dně.

„No tak, přátelé, žádné chmury. Od čeho máte mě a Korga?“ zahlaholil vesele Thatmek. Talagor na něj vděčně pohlédl. Přestože se považoval za muže zkušeného a Venetánů i Venetie znalého více než ostatní trpaslíci, přesto si uvědomoval, jak těžký úkol je čeká. Nikdy nebude moci dostatečně poděkovat bohům za to, že do mého života přivedli Thatmeka Poutníka a Korga, muže, kteří procestovali obrovský lán světa, mluvili mnoha jazyky a měli přátele v mnoha zemích.

Thatmek se povzbudivě usmál na zachmuřené trpaslíky a pobídl koně. Do Venetie se po dlouhém zahálčivém pobytu v Tárakwu už těšil. Nabízela tolik dobrodružství...

Burga si oddychl. Teilon čekal na smluveném za hranicemi. On a jeho deset mužů, všichni zabalení do pláštů, čekali ve studeném ránu. Byli připraveni kdykoli vskočit na osedlané koně a vyrazit do dále. Čerstvý kuň čekal i na Burgu.

Trpaslík doslova vlétl na unavené mule do tábora. Rozrušený Teilon mu vyběhl vstříc.

„Tak co?“ vyhrkl dychtivě. Burga se jen pyšně usmál, odvázal od sedla pytel a rozevřel jej Teilonovi před očima – tak, aby jeho obsah nemohl vidět nikdo jiný. Teilon zkoprněl úžasem.

„To je nádhera, to je neuvěřitelné...“ vydechl ohromeně. Pak se však vzpamatoval.

„Jedeme!“ křikl na své muže. Vyrazili směrem na Tyr.

Teilon s bušícím srdcem očekával příchod svého pána. Seděl ve své pracovně, nikoli však ve svém křesle v čele stolu - to bylo určeno pro pána. Burga seděl vedle něj a prohlížel si vybavení pracovny. Byla prostě zařízená, většinu stěn zakrývaly police s nejrůznějšími ležky, záznamy a účetními knihami. Nad stolem visela velká mapa Venetské říše a okolních států. Především ta poutala Burgovu pozornost. A pak také hodiny vybavené moderním svislým kyvadlem. Ukazovaly tři čtvrtě na šest. Nebyly trpasličí výroby, přesto při pohledu na ně a jejich jemné a zdobné zpracování bylo znát, že jejich výrobce byl skutečný umělec. Zajímalo by mne, kolik mají denní odchylku, pomyslel si Burga. A hned se na to zeptal Teilona.

„Cože?“ vytrhl se Venetian ze zamyšlení. „Jo, hodiny - zpoždění. Patří mezi nej přesnější, které lze ve Venetii koupit. Tyto jsou od mistra Zelwena z Reinu a denně se odchýlí maximálně o osm minut,“ řekl hrdě. Burga se v duchu usmál - někteří naši hodináři dokáží vyrobit i stroj s nepřesností pouhé dvě minuty za den. Naši hodináři, uvědomil si vzápětí. Naši... Mjji už ne, už mezi ně nepatřím. U srdce ho zabořily výčitky. Pohlédl na srdce Táraku, které stálo na stole před ním, zakryté brokátovou látkou. Vedle něj z každé strany Teilonovi služebníci postavili olejovou lampu, aby byl po jeho odhalení první dojem co nejsilnější, kvůli tomu byly zataženy i závěsy u oken, neboť setmít se mělo až za delší dobu.

Dveře se náhle otevřely. Teilonovi zatrnulo. Vešel jeho sluha, uklonil se a pravil: „Jeho Jasnost Kares Ulion Bentaretēs!“ Do místnosti vešel tělnatý postarší muž následovaný dvěma obrovitými a svalnatými černochoy. Teilon vyskočil ze židle, vrhl se mu k nohám a uctivě – a snad trochu ustrašeně, jak si povšiml Burga – mu políbil milostivě nastavenou ruku. Burga se pouze uklonil - pro jistotu však dostatečně hluboko, poočku přitom s úžasem koukal oba mouřeniny, první, které v životě viděl. Připadali mu neskuteční.

Kares Ulion Bentaretēs se zamračil a usedl do křesla v čele stolu. Černoši se s kamennými tvářemi, z nichž svítila bělma jejich očí, postavili za něj. Teilon pokorně se zrakem sklopeným k desce stolu čekal, až Bentaretēs promluví. Burga si cizince prohlížel. Tak tohle je ten Dirgaňan, který tolik touží po drahokamu, který nevlastní nikdo na světě a který jsem mu přinesl já. Bentaretēs zachmuřeně a povýšeně opětoval trpaslíkův pohled. Krátce se usmál. Jeho tmavé oči byly chladné a pichlavé, lehce přivřené, orámované podlouhlými vráskami v koutcích, jež jim dodávaly šelmovského výrazu. Dívaly se z masité tváře s podbradkem, jejíž blahobytnost mu naopak zase při úsměvu dodávala výraz zdánlivě dobrácký. Burga si však velice dobře uvědomoval Teilonův strach a jeho nepochopitelně ponížené chování. Kares Ulion Bentaretēs byl kýmkoliv, je ne dobrákem, tím si byl jist. Přesto si beze strachu Dirgaňana dále prohlížel. Jeho tvář se smyslnými rty, hladkými rysy, a vysokým čelem zdobila malá bradka a tenké knírky. Nejenom vousy ho odlišovaly na první pohled od holobradých Venetianů. Vlnité tmavě hnědé vlasy, místy prošedivělé, tak tři palce dlouhé, měl uprostřed rozčísnuté do stran, zatímco ve Venetii se vlasy nosily spíše delší, v levém uchu pak měl náušnici. Oproti Venetianům, již si libovali v barevných a honosně zdobených látkách a krajkovaných límcích, byl oblečen do jednoduchého černého sametového kabátce, ovšem s knoflíky vykládanými brilianty, krátkých baňatých kalhot do půli steh. Na nohou v bílých punčo-

chách, měl taktéž černé střevíce se zlatou přezkou. Přes ramena mu visela krátká černá, stříbrnou nití prošívána pláštěnka, kolem krku měl místo krajkového límce okruží. Na levém boku se mu houpal drahocenný rapír na stejně luxusním opasku. I když jeho oblečení bylo na první pohled zdálky prosté, šperky, jimiž byl ověšen, nemohly nikoho nechat na pochybách, s kým mluví. Ruce měl těžké prsteny, na hrudi se mu houpal mohutný zlatý řetěz.

No tak, Burgo, neciv tak na něj, nervózně v duchu přemlouval trpaslíka Teilon. Nezkoušej jeho trpělivost. Copak jsem ti neříkal, koho před sebou máš? Senátora Dirganské říše, potomka jedné z nejstarších patricijských rodin, bývalého dvojnásobného konsula, jednoho z deseti nejbohatších mužů Dirganu – a to znamená i celého světa, ani venetští panovníci nejsou tak bohatí jako on. Kdo jiný než já by mohl vědět, kolik miliard zlatých čítá jeho majetek, kolik tisíců otroků pracuje na jeho statcích a v jeho dolech. Kdo jiný by to mohl vědět lépe než já, jeden z nich. To však nevíš, nebohý Burgo. Nikdo neví, kým byl Teilon, než ho jeho pán vyslal do Tyru, jeho dávného domova, aby mu našel legendární srdce hor, o kterém se kdesi dočetl a které zatoužil zařadit do své neuvěřitelné sbírky největších drahokamů světa...

Kares Ulion Bentaretos promluvil. Teilon strnul. Trochu těžkopádná venetština plynoucí z úst Dirgaňana již svým tónem nepřipouštěla jakékoliv námitky či odpor.

„Nuže... Ukažte, co jste mi přinesli.“ Teilon třesoucí se rukou stáhl látku ze srdce Táraku, Burga nespouštěl z Dirgaňana oči – byl zvědav, jak bude reagovat na div světa. Po stěnách místnosti se rozeběhly tisíce záblesků a zavládlo posvátné ticho. Kares Ulion nehnul ani brvou, což vyrazilo Burgovi dech a rozbouřilo v něm krev, jeho netečnost pociťoval jako urážku. Leč ovládl se. Dirgaňan povstal, vztáhl ruku a zlehka, konečky prstů, se dotkl povrchu drahokamu, pak k němu přiložil dlaň a pohladil ho. Krátce se usmál.

„Překvapili jste mě, je opravdu nádherný. Oba si zasloužíte svou odměnu. Pošlu za vámi svého tajemníka, který s vámi vše vyřídí a kámen s doprovodem odešle do Dirganu. Ty, Khozdořane, pojeděš s ním. Já se ještě zdržím zde, pojedu do Molvery za venetským císařem.“ Burga v duchu zajásal. Můj sen se splnil, vítej, nový živote!!! Teilonovo napětí povolilo, teprve když se za Bentaretem zavřely dveře. I jeho čekal nový život – stejný jako dosud, avšak nyní svobodný. A obavami však tušil, že ke Karu Ulionovi Bentaretovi ho vážou pouta, jež nebude možné zcela přetrhnout nikdy.

„Jako prvního zkusíme Teilona. V posledním roce se s ním Burga stýkal na můj vkus až příliš často,“ pravil Talagor ke svým přátelům, když si sundával plášť a usedal ke stolu v hospodě U Černého koně v Tyru, kde většina trpaslíků při svých obchodních cestách bydlívala. Bylo devět hodin ráno, právě přijeli.

„Abych pravdu řekl, jsem si téměř jist, že to byl on, pro koho Burga srdce Táraku ukradl. S žádným Venet’anem si nebyl tak blízký,“ pokračoval trpaslík. Krčmář mezitím nosil na stůl studenou hovězí pečení s chlebem a pivem, Thatmek mezitím ostatním trpaslíkům přiděloval jména lidí, jež mají navštívit a poptat se jich na informace.

„Jezte rychle,“ pokynul ostatním Talagor, „nesmíme ztrácet příliš času.“ Sám mezi sousty pokračoval ve své úvaze: „Netuším však, proč Teilon srdce chce. Burga mu zajisté vysvětlil, že srdce bez své hory nemá žádnou moc,“ nakrčil zamyšleně čelo.

„Nemá cenu o tom přemýšlet, Talagore,“ řekl Korg. „Motiv nám může být úplně lhostejný. Udeříme na Teilona i na ty další, kteří by do toho mohli být zapleteni, a srdce z nich dostaneme. Vypátrat musíme předmět zločinu, nikoli jeho příčinu.“

Teilon zamyšleně seděl ve své pracovně nad číší vína. Byl druhý den ráno po setkání s Bentaretem, za oknem pulsoval hlasitý život venetského města. Srdce Táraku i Burga, jemuž

Dirgaňanův tajemník přinesl deset tisíc v hotovosti a bankovní úpis na zbytek slíbené částky, byli pryč, s ozbrojeným doprovodem odjeli ještě včera večer. Zůstal sám.

Před chvílí ho opět navštívil Dirgaňanův tajemník – Bentaretos si dal načas, i když nemusel. Nyní však už na stole před Teilonem konečně ležela jeho odměna. Kupní smlouva na jeho osobu a dále další dokument stvrzující jeho propuštění na svobodu. V místnosti byl sám, spokojeně si vychutnával pohled na oba papíry. Požitkářsky se napil vína. Začínal mu nový život.

Na ulici na něj čekal kočár, který ho měl odvézt na dlouhou obchodní cestu po Venetii. Chtěl na čas zmizet z Tyru, očekával kolem ukradeného srdce rozruch. Proto chtěl odjet na tak dlouho, než všechno utichne. Uvědomoval si, že je jedním z hlavních podezřelých, díky svému majetku se však cítil nedotknutelným. Tyrský vévoda byl sice přítelem trpaslíků a dalo se očekávat, že jim poskytne svou podporu a pomoc, Teilon však věřil, že by Kares Ulion Bentaretos intervenoval v jeho prospěch – mohl mu být ještě užitečným jakožto významná styčná osoba ve Venetii. Proto si hlavu nad hněvem trpaslíků příliš nelámal a raději se kochal svým úspěchem.

Z poklidného zamyšlení ho náhle vyrušil rámus dole pod okny, ve dveřích jeho domu. Komorník se tam s někým dohadoval, pak vykřikl a domem se rozlehl dusot kroků po schodech nahoru. Tušil, kdo by to mohl být. Docela si pospíšili, nečekal bych, že tu budou tak rychle, pomyslel si. A hlavně bych nečekal, že se odváží násilně vtrhnout do mého domu. Ten drahokam pro ně musí mít skutečně nevýslovnou cenu.

Rozbušilo se mu srdce, ale rychle se opanoval. Nasadil na tvář přívětivý poklidný úsměv. Porovnal si v závěsníku rapír, aby ho měl po ruce, trochu se odsunul od stolu, aby mohl rychle povstat. Zrak mu padl na stůl. Smlouvu o svém propuštění bleskurychle shrábl, zmáčkl v dlani a zastrčil do záhradří polorozepnutého kabátce, kupní smlouvu za růžek podržel nad svícnem a s lehkým úsměvem hleděl, jak ji zachvacují plameny.

Dveře jeho pracovny se rozlétly, přes protestujícího komorníka do nich vtrhnul Korg, následován Thatmekem a Talagorem. Teilon se na ně usmál, tvář bez jediné známky znepokojení nebo překvapení.

„Copak si přejete, pánové?“ Všechny tři znal, několikrát se s nimi setkal. Dříve, než stáli odpovědět, Talagor bleskurychle zhodnotil situaci a v domnění, že Teilon páli nějaký kompromitující dokument, jenž by je mohl dovést k srdci Táraku, se po něm vrhl. S mrštností a rychlostí, jakou by v jeho malém a podsaditém těle nikdo nehledal, třemi rychlými kroky překonal vzdálenost ke stolu, skočil na něj a zkoprnělého Teilona srazil na zem. Ten upustil hořící papír, to však u něj již byl Thatmek, který jedním rázným dupnutím plamen uhasil.

„Kde je Burga, ty podvodníku!!!“ křičel nepřítelně na Teilona trpaslík klečící mu na hrudi a mlátící mu hlavou o podlahu. Komorník vyděšeně vykřikl a vyrazil ze dveří pro pomoc. Jeho útěk hned v zárodku zdusilo Korgovo drtivé objetí a úder pěstí.

Thatmek stáhl běsnícího trpaslíka z Teilona.

„Uklidni se!“ křikl na něj. „Copak víme, že to udělal on? Nemůžeš jen tak někoho začít mlátit.“ Talagor zpokorněl a sklopil hlavu, zatímco Teilon se omráčeně sbíral z podlahy.

„Myslel jsem, že páli něco důležitého.“ Thatmek zvedl z podlahy ohořelý papír a krátce do něj pohlédl.

„A měl jsi pravdu.“ Přistrčil papír trpaslíkovi před oči.

„Neumím dirgansky,“ zavrtěl hlavou.

„Promiň, já zapomněl. Je to kupní smlouva na tohoto člověka. Je dirganským otrokem.“

„Cože?“ vytřeštil oči Talagor. Jeden z nejbohatších tyrských měšťanů a otrok? Nemohl tomu uvěřit.

„Má pravdu,“ pravil nevzrušeně Teilon, zatímco si urovnával pomačkané šaty a rozčuchané vlasy. Klidně pohlédl nezvaným hostům do očí.

„Jsi otrokem pána, který zatoužil po nějakém srdci hor, nemýlím se, vid’? Srdce Táraku směřuje do Dirganu.“

„Nic vám neřeknu.“ Korg výhruzně postoupil vpřed a povytáhl svůj nový rapír z pochvy. Teilon se usmál.

„Přece nezabijete významného tyrského občana? Určitě nechcete mít na krku vévodovy vojáky. A i když mne zabijete, bude to v porovnání s tím, co by se mi stalo, kdybych promluvil, jen legrace.“ Korg se zastavil.

„Ne, nezabijeme tě, máš pravdu. Ale ty nám vše povíš.“ Thatmek rázně přikročil k obchodníkovi, pevně jej uchopil za ramena a vnořil svůj pohled do jeho. Teilon pocítil, jak se mu naježily chlupy na zátylku, polil ho studený pot. Zelený elfův zrak se rozzářil a palčivě zabodl do hloubi jeho mysli. Vyděšeně slyšel, jak mu přes rty plynou slova, která nechtěl říci.

„Srdce Táraku zařadí dirganský senátor Kares Ulion Bentaretés do své sbírky obřích drahokamů. Srdce i Burga opustili Tyr s ozbrojeným doprovodem dvaceti mužů ještě včera večer, míří na jih, do Tarotu v Arlemii, odtud budou pokračovat dále do Dirganu.“ Thatmek ho pustil a jeho oči pohasly. Vypadaly zase jako obyčejně. Teilonova ramena poklesla, roztrásl se. Jeho výraz nasvědčoval, že nemůže uvěřit slovům, která právě vypustil z úst. Co jsem to provedl? Jak to, že jsem vůbec promluvil? Co je to za čáry? S respektem, v němž se mísil i strach, pohlédl opatrně na Thatmeka. Ten si ho nevšímal. Stranou pohlédl na Talagora, který jenom chmurně pokýval hlavou.

„Bohatství trpaslíků je nezměrné a ty z něj již nikdy nebudeš mít svůj obchodní podíl. Naopak se z něj bude těšit ten, kdo vnoří dýku do tvého těla,“ zasyčel výhruzně. Pak následován svými přáteli odešel. Teilonovi se na tváři rozhostil mrazivý, lehce pohrdlivý úsměv člověka, který ví víc než ostatní. I bohatství Kara Uliona Bentareta je nezměrné, Talagore, a ten, kdo nejenom vnoří dýku do mého těla, ale připraví mi za mou zradu smrt tak bolestivou, že si ji nikdo nedovede představit, z něj svůj díl nepochybně dostane. Znaveně se posadil do křesla a vykázal motajícího se komorníka, který se mezitím probral, z místnosti.

Z pochvy na opasku vytáhl dýku a její hrot namířil proti svému srdci.

Burga znaveně seděl u ohniště a pomalu jedl chleba a slaninu. Před dvěma dny vyjeli z Tyru a s neustálým střídáním koní urazili už téměř dvě stě mil. Překročili hranice Arlemského velkovévodství, mířili do města Tarot, odkud měli pokračovat dále na jih. Bohové, už čtyři dny jsem v sedle, pořádně nejím, zadek mám otlučený a rozbolavělý, tohle tempo už dlouho nevydržím, v duchu hořekoval trpaslík. Po pronásledovatelích ani stopa, snad bychom mohli zpomalit. Jenže tihle chlapi mají své rozkazy, které se neodvážejí porušit. Trpaslík se rozhlédl po malém tábořišti uprostřed lesíka při cestě do Tarotu.

Dvacet ostřílených mužů jedlo, odstrojovalo koně a hledalo si místa, kde si na noc ustelelou. Jejich velitel, Nemur Toson Geba, seděl naproti trpaslíkovi. Byl to pětáctýřicetiletý mohutný chlap, který od patnácti let sloužil v dirganských legiích a dotáhl to až na centuriona III. stupně. Před pěti lety mu však větší žold než stát nabídl Kares Ulion Bentaretés. Zaujal významnou pozici v jeho soukromé armádě, kterou používal na špinavou práci. Bentaretés platil královsky a dbal na to, aby jeho muži byli ti nejvybranější – ti, kteří se neštítí ničeho a pro peníze udělají cokoli – avšak nezradí. Nemur Toson Geba moc dobře věděl, co veze a moc dobře věděl, co má udělat. Měl své rozkazy. Bradou pokynul svým čtyřem mužům, kteří na tuto chvíli čekali.

Ti beze slova přikročili k trpaslíkovi, uchopili ho a zvedli do vzduchu. Dříve, než si Burga stačil uvědomit, co se děje, něčí koleno se mu zabořilo do rozkroku. Vykřikl. Dostal ránu pěstí, zatmělo se mu před očima, rozšířenýma tou neuvěřitelnou zradou a podlostí. Snažil se vymanit ze sevření, neměl šanci. Geba mu prohrabal šaty a sedlové brašny. Bankovní úpis na necelé dva milióny zlatých vhodil do ohně, měšec s deseti tisíci hodil jednomu z mužů, později se všichni rozdělí. Teď se však shromáždili kolem trpaslíka. Zábava teprve měla začít.

„Myslím, že takový konec si nezasloužil.“ Khozdorská výprava stála u stromu, k jehož kmeni bylo připoutáno Burgovo zohavené nahé tělo visící. Prázdné oční důlky hleděly kamsi daleko ze spálené tváře – vlasy a vousy měl ohořelé. Z napuchlých úst bez vytlučených zubů mu visel jeho uříznutý penis, paže bez useknutých dlaní měl přivázané ke stromu, zpřelámané nohy se mu kroutily do neskutečných úhlů, vnitřnosti visící na zem z rozpáraného břicha odporně páchly.

„I když provedl něco tak zlého, nikdy bych mu tohle nepřál,“ zopakoval svou myšlenku Talagor. „Byl to trpaslík a jako takový si zaslouží úctu. Pohřbíme ho, svou odměnu již dostal, není třeba se mu dále mstít.“ Trpaslíci se skloněnými hlavami se dali do práce, Korg s Thatmekem Burgovo tělo zabalili do pokrývky.

„Myslíš, že je vůbec doženeme?“ zeptal se Talagor Thatmeka, když opouštěli dějiště vraždy. Elf přikývl.

„Je poledne, popel hluboko v ohništi byl ještě trochu teplý. Odjeli odtud ráno, jsou před námi už jen několik hodin. Myslím, že zítra je máme,“ odvětil a zívł. Celou cestu z Tyru se nezastavili. Trpaslíci vypadali také unaveně, ale snažili se nedat to najevo. Thatmek však viděl, že jsou na pokraji vyčerpání. Nebyli zvyklí jezdit v sedle, i on a Korg si během pobytu v Khozdoru odvykli. Podíval se na svého přítele. Nepokojně se vrtěl v sedle. Elf se usmál – odřený zadek. Celá skupina potřebovala povzbudit. V tuto chvíli měl jedinou možnost, jak pomoci. I když to nedělal často a tušil, že mu jeho magická síla může za několik hodin chybět, chvílku se soustředil a v duchu odřikal magické formule. Cítil, jak se mu vlévá energie do těla, i ostatní viditelně ožili. Zmateně se na sebe dívali, nechápali, kde se v nich rázem bere tolik nové síly. Jen Korg se vědounčně pousmál na svého přítele a spokojeně pokývl bradou. Také Talagor se k elfovi naklonil a zašeptal: „Díky. Bez tebe bychom to nikdy nezvládli.“

Vyrazili dále na cestu, za sebou nechali skupinu volně se popásajících unavených koní – už druhou za tuto cestu, za sebou každý jezdec vedl ještě jedno zvíře.

Thatmek se nemýlil. Navíc jim přálo i štěstí. Dirgaňané zvolili volnější tempo a odpoledne dojeli do Tarotu. Thatmek a Korg do města dorazili večer. Trpaslíci se utábořili mimo město i mimo dohled jeho hradeb – byli svým neobvyklým zjevem v těchto končinách příliš nápadní a dalo se předpokládat, že Dirgaňané budou mít ve městě své špehy.

Oba přátelé propátrali město - tu se s někým dali do přátelského rozhovoru, tu někde utrousili do dlaně pár zlatých, tu koupili žebrákovi jídlo a hospodskému povaleči džbán vína. Nakonec, s dostatečnými informacemi, město opustili, sotva se ráno otevřely jeho brány, aniž by se s kýmkoli z Dirgaňanů setkali a prozradili svou přítomnost.

Nemur Toson Geba volně klusal po cestě následován svými muži. Naštěstí bylo sucho a tak nedlážděná silnice vedoucí z Tarotu na jih byla celkem pohodlná. Slunce svítlo, všude byl klid, rolníci pracovali na polích, čas od času potkali žebrník se senem nebo kupecký vůz, dosavadní spěch se změnil v příjemnou projížďku. Ve městě, které před několika hodinami opustili, povolil Geba předchozí večer svým chlapům uzdu a dovolil jim pořádně si užít peněz, o které připravili Burgu. Teď sice trochu s nelibostí pohlížel na své muže pobledlé kocovinou a nevyspáním, obavy o zdar svého poslání však již neměl. Od Tyru už urazili notný kus cesty, s koňmi, kteří na ně čekali v pravidelných intervalech, museli být rychlejší než pronásledovatelé. A kdo by je vlastně také mohl pronásledovat? Vojáci, které poskytl tyrský vévoda na pomoc svým khozdorským přátelům? Zde v Arlemii už ne, toto bylo svrchované území zdejšího velkovévody. Nebo snad sami ti horší skřeti? Geba zavrtěl hlavou. Už jsme příliš

daleko - aby nás dostihli, musela by jim pomoci jedině kouzla. Opovržlivě se uchechtl nad takovou absurditou.

Přesto byl stále ostražitý a opatrný. Deset mužů, kteří na něho a jeho vojáky čekali v Tarotu, rozdělil na předvoj a zadní voj vzdálené několik set kroků od hlavní skupiny. Arlemské velkovévodství bylo chudou zemí neustále se potácející na pokraji války s východními kočovnými kmeny Dhauránců. Časté boje nechávaly příliš mnoho lidí bez domova, kteří se živili, jak to jen šlo – v nemalé míře pak i loupežnictvím. Opatrnosti proto nebylo nikdy nazbyt. Přestože jeho oddíl byl natolik početný a tak dobře vyzbrojený, aby si na něj žádní zbojníci či briganti netroufli zaútočit, jeho náklad byl příliš vzácný, než aby mohl pominout být sebemenší bezpečnostní opatření. S uspokojením pohlédl na truhlici opatřenou několika zámky a pevně přivázanou k svému sedlu.

„Pane...“ Jeden z jeho mužů ho zatahal za rukáv a ukázal před sebe. Asi půl míle před nimi se vynořila skupina devíti jezdců. Nemur Toson zpozorněl a spokojeně se pousmál. V polích nalevo od nich spatřil předvoj, který je minul a obloukem se pro jistotu vrátil. Pětice mužů v dostatečné vzdálenosti a nepozorována čekala, jak dopadne setkání devíti jezdců s hlavní skupinou.

Na trpaslících byla patrná nervozita. Míjeli právě pět Dirgaňanů oděných do polovičních plátových zbrojí, vyzbrojených kordy a jezdeckými pistolemi. Jednomu na řemeni přes ramena visela arkebuza. Na první pohled vypadali jako lidé, s nimiž si není radno zahrávat. A po několika minutách jízdy je čekalo setkání s dvaceti dalšími. Thatmek s Korgem Talagora přesvědčili, že útok se podaří. Každý z obou přátel si troufal na tři čtyři nepřátele – a jak je Talagor znal, své schopnosti rozhodně nepřeceňovali, možná spíše podceňovali. A navíc měli trpaslíci v rukou tajný trumf.

Devět neznámých mužů se přiblížilo na dvě stě kroků, jeli volným klusem. Geba udělal svým mužům rukou rozkaz, cizinci mu byli podezřelí. Zvolnili krok, připravili se na případný útok, upravili si opratě tak, aby mohli sáhnout po pistolích. Tři arkebuzíři sejmuli z ramen své pušky. Gebovi se cizí jezdci vůbec nelíbili. Co jsou zač? Sto kroků. Jejich siluety přikrčené za šíjemi koní mu byly podezřelé.

Od protijedoucí skupiny se začalo ozývat rytmické cinkání. Zvonek? Ne, to zní jako malé kladívko... Jeho kůň se zastavil a začal se třást. Geba s úžasem pohlédl na truhlu se vzácným nákladem u svého sedla. Skrz škvíry mezi prkny a kováním se z ní linuly paprsky narůžovělé záře. Dirgaňané následovali příkladu svého velitele a také se zastavili. Třesoucí se Gebův kůň zařičel a zazmítal sebou. Záře zesílila. Pak světlo z truhly vyšlehlo do výše a vzduchem se rozeběhly jemné vibrace. Vypukl strašlivý zmatek.

Dirganští koně zděšeně poskakovali, jejich jezdci měli co dělat, aby se udrželi v sedlech, pokřikovali po sobě, Geba koutkem oka zahlédl, jak se cizinci blíží. Ani koně khozdorské výpravy se nedali zvládnout. Něco takového však trpaslíci na rozdíl od Dirgaňanů očekávali. Včas seskočili ze sedel a zaútočili pěšky.

Trpaslíci si jdou pro svůj poklad, problesklo Gebovi hlavou náhlé poznání.

„Pozor!!!“ zařval a vzápětí vylétl ze sedla děsem šíleného koně, který se dal na zběsilý útěk. I ostatní Dirgaňané zpozorovali nepřátelský útok, mačkali se však na sebe, nedokázali zvládnout své koně. Několik jich spadlo ze sedel, ostatní seskákali a ponechali neovladatelná zvířata jejich osudu. Ozvalo se práskání výstřelů a do davu pomíchaných koní a mužů vlétli trpaslíci v čele s Korgem a Thatmekem.

Vpadli do davu, svými krátkými meči a bojovými kladivy s dravčími zobáky rozdávali rány nalevo napravo. Nemohli se však ani zdaleka vyrovnat Thatmekovi a Korgovi, kteří sra-

zili na zem dva Dirgaňany dříve, než se vůbec stačili vzpamatovat z náhlého zvratu situace. A dva další nepřátelé je vzápětí následovali. Uprostřed sevřeného hloučku trpaslíků tárakwocký čaroděj Godar vytrvale bušil malým kladivem pokrytým kouzelnými runami střídavě do malé magické kovadlinky a kusu kamene pocházejícího z hory Tárak. Tvář měl rozzářenou nadšením - srdce Táraku je ještě živé a odpovědělo na jeho vzývání.

Geba se zvednul ze země a tasil kord. Viděl, že jeho kůň sebou praštil o zem a zuřivým válením se zbavil strašidelného nákladu. Truhla praskla a zůstala ležet na zemi, zatímco zvíře zběsile uhánělo kamsi pryč. Kolem ucha Dirgaňanovi hvízdla kulka. Zařval na své muže, marně se však snažil zkonsolidovat ten zmatený dav.

Muž před ním vykřikl. Vychrlil z úst krev a trpaslík z jeho těla klesajícího k zemi vytrhl válečné kladivo, které zaskřípalo o proraženou zbroj. Geba proti němu vyrazil, jeden ze splašených koní motajících se mezi bojujícími však do něj strčil a porazil ho na zem. Opět vstal a stanul tváří tvář obrovitému mladíkovi. Kdo je tohle? To není trpaslík! Jeho kord sklouzl protivníkovi po zbroji. Mladík mu rozťal stehno. Geba klesl do prachu cesty, pozvedl kord k obraně. Nikdy by mě nenapadlo, že můj život skončí tak rychle, bleskla mu hlavou poslední myšlenka. Zachrčel.

Korg vyrval meč z jeho hrudníku a rychlým sekem proťal hrdlo dalšímu Dirgaňanovi. Thatmek vytrhl pistoli ze sedla, které se v tlačenci mihlo kolem něj. Tvář Dirgaňana, který se chystal probodnout jednoho z trpaslíků, se rozprskla do všech stran.

„Talagore!“ vykřikl elf a hrotem mečem přejel po obzoru. Trpaslík přikývl. Ze severu a jihu se blížil zadní voj a předvoj Dirgaňanů, posila deseti mužů. Khozdorská výprava zvýšila své úsilí. Dirgaňané připravení o svého velitele slábli. Čtyři další s výkřikem klesli k zemi. Khozdořany už nic nemohlo zastavit.

Praskot lámaných kostí, třeskot mečů, zuřivé i bolestivé výkřiky, nářek, skřípání prorážených zbrojí, výstřely - celá ta změť zvuků bojového šílenství šířící se do širokého okolí po několika minutách odezněla. „Dokázali jsme to!“ zajásal Talagor. Jeden z Dirgaňanů ležící na zemi zasípěl a vztáhl k němu ruku. Talagor znovu vytasil meč od pasu a raněnému proťal krk. Kolem něj a jeho druhů zbrcených krví nepřátelskou i vlastní leželo třicet dirganských mrtvol. Svůj život položili i dva trpaslíci, ostatní včetně Thatmeka a Korga si z lítého boje odnesli alespoň jedno zranění, nebyla však nijak vážná.

„Srdce se vrátí své hoře,“ pravil spokojeně elf a pohlédl na hluboce oddychujícího Korga. Oči mu svítily vzrušením z boje. Již dlouho nezažil válečnou smršť a vřavu, již dlouho neskolil tolik mužů. Byl to šťastný den.

„Kolik?“ otázal se Kairoňan svého přítele.

„Sedm,“ odvětil Thatmek. Korg se usmál. Jako vždy byl se svými šesti zabitými pozadu - neznal nikoho, kdo by dokázal Thatmeka předčít v boji.

Godar přinesl truhlu se srdcem. Vypadala opět obyčejně, srdce už zase spalo. Talagor kladivem pozurážel zámky a z pytle uvnitř vyňal drahokam a pozvedl ho do výšky. Srdce jakoby cítilo ruku, jež ho chová s láskou, a lehce zablikalo. Přeživší trpaslíci a Korg a Thatmek vydechli údivem nad jeho nádherou.

Trpaslíci by se byli opájeli jeho krásou snad pořád, kdyby je Korg neupozornil na krvavou spoušť kolem nich.

„Po tomhle,“ rozmáchl se rukou, „určitě bude někdo pátrat. Nehledě na to, že střelba musela být slyšet bůhvíjak daleko. A nemáme koně, všichni se strachem rozutekli.“

„Myslím, že se jich v okolí potuluje taková spousta, že alespoň několik se nám podaří lapit, budeme-li mít štěstí,“ řekl Thatmek. „Hlavně se musíme skrýt. Přibližně dvacet mil odtud na jih leží Arlemský hvozd dvě stě mil do šíře i do dále rozlehlý... Bývalý domov mého národa, než jsme před rozpínavostí Venet'anů našli azyl v Khozdoru...“ Elf se zachmuřil,

avšak pokračoval: „Znám ten les dobře, nikdo nás tam neobjeví, nebudeme-li sami chtít. Projdeme jej a až se z něj na jeho východní hranici vynoříme, budeme to mít jen sto mil do hlavního města Arlemského velkovévodství a odtud stejnou vzdálenost ke Khozdorským horám.“ Talagor přikývl, vrátil srdce Táraku do pytle a jako první kulhavě vykročil směrem k lesu.

Usmíval se, stejně jako ostatní krví zbrocení trpaslíci – zachránili svůj domov, své město, svou horu.